

De verhalenbrenger

Colofon

Copyright © 2026 De echte mensen

Auteur: Eva Krap

ISBN: 9789465385303

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Maeve stond bij het portaal zoals ze elke ochtend deed, haar handen gevouwen voor haar borst, haar ogen gericht op de plek waar de lijst zou verschijnen.

Het was nog vroeg. De zon was net opgekomen aan de andere kant van de sluier en wierp lange schaduwen door het bos. Om haar heen hoorde ze de anderen aankomen - voetstappen op gevallen bladeren, het ruisen van jurken, zachte stemmen die groetten.

De banshees. Haar zusters. Niet in bloed, maar in doel. "Drukke dag vandaag, denk ik," zei Niamh terwijl ze naast haar kwam staan. Haar lange zwarte haar hing los over haar schouders, nog vochtig van het wassen. "Gisteren waren het er achttien voor mij alleen al."

Maeve knikte. "Negentien voor mij. De winter komt eraan. Dan sterven altijd meer mensen. Ik draai niet voor niets een dubbele dienst."

Het was geen vreugdevolle constatering. Gewoon een feit. Een waarheid die ze allemaal kenden.

Meer mensen betekende meer werk. Meer families die gewaarschuwd moesten worden. Meer laatste momenten die geëerd moesten worden.

Het was zwaar werk. Uitputtend. Maar het was hun werk. Gisteren nog...

De oude man had achter zijn bureau gezeten, zijn hoofd gebogen over papieren die verlicht werden door het blauwe schijnsel van zijn computerscherm. Zijn kantoor was donker - het was al na middernacht - en stil op het tikken van zijn toetsenbord na.

Maeve had door het raam naar binnen gekeken, onzichtbaar voor hem, en had zijn gezicht bestudeerd. Moe. Zo verschrikkelijk moe. Wallen onder zijn ogen. Zijn schouders gebogen alsof ze het gewicht van de wereld droegen.

Hij was negenenzestig, wist ze. Hij had al met pensioen moeten gaan. Maar zijn bedrijf had hem gevraagd te blijven - "nog één jaartje" - en hij had ja gezegd. Na dat jaartje bleef hij nog wat langer. Omdat hij dat altijd deed. Omdat hij geen nee kon zeggen.

En nu zat hij hier, op een dinsdagnacht, documenten af te werken die morgenochtend klaar moesten zijn.

Zijn hart zou het over drie dagen begeven. Midden op kantoor, tussen een vergadering over budgetten en een telefoontje met een klant.

Zijn dochter moest gewaarschuwd worden.

Maeve voelde de bekende pijn in haar borst - niet fysiek, maar toch echt. Het was nooit makkelijk. Nooit. De oude man keek op. Zijn handen stopten met typen. Hij voelde onbewust haar aanwezigheid.

Ze keerde zich af van het raam en ging op weg naar zijn dochter. Ze lag vredig in bed, een boek te lezen. Nog even en haar wereld zou radicaal veranderen.

Maeve haalde diep adem en liet de transformatie komen.

Haar verschijning veranderde. Waar ze normaal onzichtbaar was, werd ze nu zichtbaar - maar niet als zichzelf. Als iets anders. Iets wat mensen herkenden, ergens diep in hun oeroude herinneringen.

Een vrouw in het wit, haar haar wild en verwilderd, haar ogen donker als lege putten.

De belichaming van komend verlies.

En Maeve opende haar mond en gilde.

Niet luid. Niet schreeuwend. Het was een ander soort geluid - iets wat je voelde in je botten, in je ziel. Een jammeren, een waarschuwing, een afscheid.

De ijzingwekkende kreet van de banshee.

De vrouw verstijfde. Haar gezicht werd bleek. Haar ogen werden groot.

Ze wist het. Ergens diep vanbinnen wist ze het.

Maeve hield aan tot de gil was voltooid, tot de waarschuwing was gegeven. Toen liet ze de transformatie los en werd weer onzichtbaar.

Maar ze bleef nog even staan, keek hoe de vrouw langzaam haar handen naar haar gezicht bracht, hoe haar schouders schokten.

Ga naar je vader, wilde ze tegen naar zeggen. Gebruik de tijd die je nog hebt.

Maar ze kon niet praten met de levenden. Dat was niet haar rol.

Dus draaide ze zich om en ging.

Naar de volgende naam op haar lijst.

De jonge vrouw lag in bed, haar gezicht zo bleek dat het bijna doorzichtig leek tegen het witte kussen. Het zuurstofmasker op haar gezicht bewoog zacht op en neer met haar ademhaling.

Kanker. Stadium vier. Ze was vierentwintig.

Maeve had haar de afgelopen maanden vaak bezocht. Niet om te waarschuwen - nog niet - maar om te observeren.

Om te begrijpen. Om klaar te zijn wanneer het moment kwam.

De vrouw was zo dapper geweest. Had gevochten met alles wat ze had. Had nog steeds gevochten, zelfs nu haar lichaam haar in de steek liet.

Maar vanavond was de laatste keer.

Morgen zou ze in coma raken. Over twee dagen zou ze sterven, omringd door haar ouders en haar zus, die haar hand vasthielden en fluisterden dat het niet erg was, dat het tijd was om te gaan.

Maeve materialiseerde aan de voet van het bed. De familie zag haar niet, nog niet. Ze hielden de vrouw angstvallig in de gaten.

En de vrouw - zwak, stervend, amper in staat haar ogen open te houden - zag haar.

Dat gebeurde soms. Mensen op het randje zagen dingen die anderen niet konden zien. De sluier werd dunner voor hen.

Hun ogen ontmoetten elkaar.

De vrouw glimlachte. Zwak, maar echt.

En knikte.

Ik weet het, zeiden haar ogen. Ik ben er klaar voor.

Maeve voelde tranen branden - niet echt, banshees hadden geen tranen, maar ze voelde het toch. Deze jonge vrouw, deze dappere ziel, was dankbaar voor de waarschuwing. Dankbaar dat ze wist dat het bijna voorbij was.

Maeve opende haar mond en liet de gil komen.

Zachter deze keer. Respectvoller. Dit was geen schok, geen waarschuwing die angst bracht. Dit was een bevestiging. Een laatste eerbetoon.

De familie keek verschrikt op. De vrouw sloot haar ogen toen de gil eindigde.

En toen Maeve wegging, hoorde ze de vrouw fluisteren: "Dank je."

Dat waren woorden die Maeve de rest van haar bestaan zou koesteren.

Maar vandaag...

Maeve staarde naar de plek waar de lijst zou moeten zijn.

Niets.

"Vreemd," mompelde Órlaith aan haar andere kant. "Er is altijd een lijst."

"Misschien een beetje later?" opperde Siobhan.

Maar er kwam geen lijst.

De banshees stonden daar, twintig van hen die de ochtendploeg vormden, en staarden naar het lege portaal.

"Dit is nooit gebeurd," zei Niamh. Haar stem trilde licht. "In driehonderd jaar heb ik dit nog nooit meegemaakt."

"Mensen sterven elke dag," zei Maeve. "Elke dag. Er moet een lijst zijn."

Maar er was niets.

Ze wachtten een uur. Twee uur.

Niets.

Uiteindelijk keerden ze terug naar huis, verward en onzeker.

Misschien morgen. Misschien was het een vergissing. Een storing in het systeem dat ouder was dan het geheugen. Misschien.

De volgende ochtend stond Maeve er vroeg.

En deze keer was er wel een lijst.

Haar hart sprong op van opluchting. Eindelijk. Ze kon weer—

Ze bevroor.

De eerste naam op de lijst.

Tadhg Ó Briain.

Ze kende die naam.

Hij woonde in het dal. Een gnoom die brood bakte voor het hele dorp. Vriendelijk, altijd lachend, altijd een vers brood voor wie het nodig had.

Nee.

Nee, dat kon niet.

Met trillende handen las ze verder.

Ailbhe Ní Mhuirí.

Cillian Mac Cárthaigh.

Fionnuala Ní Dhomhnaill.

Namen die ze kende. Allemaal.

Namen van hun eigen volk.

Om haar heen hoorde ze de andere banshees hijgen, kreten van ongeloof slaken.

"Dit is een vergissing," zei Niamh. Haar stem was hoog, panisch. "Dit moet een vergissing zijn."
Maeve keek naar de lijst.
"Nee," fluisterde Maeve. "Nee, dit kan niet."
Ze deed een stap achteruit, weg van de lijst.
"Ik doe het niet," zei ze. Harder nu. "Ik weiger."
"Ik ook," zei Niamh. "Dit is waanzin. We waarschuwen geen eigen volk. Dat is tegen de wetten."
De andere banshees knikten, mompelden hun instemming. Ze keerden zich om om weg te gaan.
En toen kwam de pijn.
Het was alsof iemand een mes in haar schedel stak.
Maeve schreeuwde, viel op haar knieën. Om haar heen vielen de anderen ook, hun handen op hun hoofd, kreten van pijn die door het bos echoden.
Het brandde. Het sneed. Het wrong diep in haar binnenste, alsof iemand haar ziel probeerde te verdraaien.
"STOP!" schreeuwde ze. "STOP ALSJEBLIEFT!"
Maar het stopte niet.
Het werd erger.
Nog veel erger.
Tot ze dacht dat ze zou breken, dat ze zou sterven van de pijn—
"IK DOE HET!" schreeuwde een stem.
De pijn stopte abrupt.
Maeve hijgde, trillend, tranen stroomden over haar wangen.
Siobhan stond bij het portaal, haar gezicht vertrokken van verdriet.
"Ik doe het," herhaalde ze. Haar stem brak. "Ik kan het niet... ik kan deze pijn niet..."
Ze keek naar haar lijst. Haar handen trilden zo erg dat het papier ritselde.
En toen opende ze haar mond en liet de gil komen.

De ijzingwekkende kreet die een sterfgeval aankondigde.
Maar deze keer was het voor hun eigen volk.
De pijn verdween. Siobhan zakte in elkaar.
"Nee," fluisterde Maeve. "Nee, Siobhan, wat heb je
gedaan?"
Maar ze wist het. Ze begreep het.
Dit was geen keuze. Dit was dwang.
Een andere banshee stond op. Haar gezicht nat van
tranen. "Ik kan het niet," fluisterde ze. "De pijn... ik kan het
niet verdragen."
Ze liep naar het portaal. Keek naar haar lijst.
En gilde.
Een voor een braken ze.
Een voor een lieten ze hun gil horen voor namen die ze
kenden. Namen van burens, vrienden, familie.
Maar sommigen niet.
Órlaith bleef op de grond liggen, kronkelend van pijn maar
weigerend te zwichten. "Nooit," hijgde ze. "Ik zwicht nooit."
Niamh ook. En Eithne. En nog vijf anderen.
Ze kronkelden. Schreeuwden. Smeeften.
Maar ze zwichtten niet.
Maeve keek naar haar eigen lijst. Naar Órla's naam.
De pijn kwam terug, maar nu gericht. Specifiek. Martelend.
Doe het, leek het te zeggen. Doe het of lijd.
Haar handen grepen de lijst. Haar hele lichaam schokte.
Cillian. Die lieve, vrolijke Cillian.
De pijn werd ondraaglijk.
Maeve opende haar mond.
Sloot hem weer.
Ik kan het niet.
De pijn explodeerde. Wit en allesverterend.
En toch weigerde ze.
Zelfs toen haar wereld zwart werd van de pijn, zelfs toen
ze dacht dat ze zou sterven...

Ze weigerde.
Maar om haar heen hoorde ze de gillen.
Een voor een.
Haar zusters die braken.
En ze kon niets doen om het te stoppen.

1.

De regen kwam precies zoals de vrouw bij de verhuurkantoor had voorspeld: hard, zijdelings, en volkomen meedogenloos. Mijn ruitenwissers konden het amper bijhouden. Links en rechts doemden heggen op uit de grijze schemering, zo dicht op de smalle weg dat ik bij elke bocht bang was dat ik erin zou scheuren.

"Een uur," mompelde ik tegen mezelf. Dat had ze gezegd. Eerst de grote weg, daarna een dorp, vijftien minuten verder rijden als je erdoor bent, rechtdoor, dan links bij de oude eik, en dan nog een paar kilometer verder.

Dat was twee uur geleden.

Ik had de oude eik gemist. Of misschien waren er wel tien oude eiken geweest en had ik bij de verkeerde gedraaid. Het maakte waarschijnlijk niet uit. Mijn telefoon had al twintig minuten geen bereik meer, de zon was inmiddels helemaal weg, en ergens in mijn achterhoofd hoorde ik Tim's stem. 'Typisch Fleur. Gewoon typisch'.

Ik klemde mijn handen steviger om het stuur.

Nee. Niet aan denken. Daar was ik niet voor gekomen. Ik was hier om niet aan hem te denken, om niet wakker te worden in een bed dat te groot aanvoelde, om niet elke ochtend dat briefje te herlezen alsof er bij de tiende keer ineens meer in zou staan dan het spijt me.

Een bord dook op in het licht van mijn koplampen. Aisling House B&B - 2 km.

Eindelijk. Ik had de weg gevonden. Vermoeidheid sloeg als een deken over me heen nu ik er bijna was.

De weg werd smaller, de heggen dikker. Takken schraaptten langs de zijkant van de huurauto en ik kromp ineen bij elk geluid, denkend aan de borg die ik had moeten betalen. Maar toen, alsof iemand een gordijn opzij trok, opende het landschap zich. Glooiende heuvels, donker afgetekend tegen een lucht die net iets lichter was

dan zwart. En daar, aan het einde van een lange oprijlaan: het huis.

Het was groter dan ik had verwacht. Twee verdiepingen, met kleine ramen die geel oplichtten in de duisternis. Niet gezellig geel. Meer een waakzaam geel, alsof het huis me in de gaten hield terwijl ik dichterbij kwam.

Ik parkeerde naast een oude Volvo en zette de motor af.

De stilte was overweldigend. Geen verkeer, geen stemmen, alleen de regen die tegen het dak trommelde en ergens in de verte het ruisen van wind door bomen.

Ademruimte, had ik tegen mijn moeder gezegd toen ik haar belde om te vertellen dat ik twee weken naar Ierland ging.

Ik heb gewoon even ademruimte nodig.

Ze had niet gevraagd waarvoor. Ze wist het antwoord toch al.

Ik haalde diep adem, trok met een hand mijn jas over mijn hoofd, pakte met de andere mijn koffer en rende naar de voordeur.

De vrouw die opendeed was klein, mager, met grijs haar dat strak naar achteren was getrokken. Ze droeg een donkergroene trui die aan de mouwen gerafeld was.

"Fleur?" vroeg ze. Haar accent was zwaar, de 'r' rolde als een steen over grind.

"Ja, hallo! Sorry dat ik zo laat ben, ik was verdwaald en—"

"Je bent er nu." Ze deed een stap opzij. Geen glimlach, geen kom binnen uit de regen. Gewoon een constatering. Ik stapte naar binnen en veegde mijn voeten op de mat. De hal was koel en rook naar hout en iets anders, iets kruidigs dat ik niet kon plaatsen. Een oude klok tikte ergens in de verte. Aan de muur hingen foto's in lijsten, maar het licht was te zwak om te zien wat erop stond.

"Ik ben Sïofra," zei de vrouw. Ze liep al weg, haar voetstappen bijna geluidloos op de houten vloer. "Je kamer

is boven. Eerste deur rechts. Ontbijt is om acht uur. Niet later."

"Oké, dankjewel." Eh... ben ik de enige gast?"

Ze draaide zich om bij de trap. In het halfduister leken haar ogen bijna zwart. "Voorlopig wel."

Er hing iets in de lucht tussen ons in, een vraag die ik niet kon formuleren. Maar voordat ik iets kon zeggen, was ze alweer verder gelopen.

"Slaap lekker," zei ze over haar schouder. Het klonk meer als een bevel dan een wens.

Ik sleepte mijn koffer de trap op en opende de deur. De kamer was precies zoals ze hem online had beschreven: simpel, schoon, functioneel. Een eenpersoonsbed met een witte spreij, een houten kast, een stoel bij het raam. Geen schilderijen, geen decoratie. Alsof iemand expres alles wat persoonlijk was had weggehaald.

Ik zette mijn koffer naast het bed en liep naar het raam.

Het uitzicht was pikdonker, maar ik kon de contouren van het bos zien, een donkere massa die zich uitstrekte tot aan de horizon. Ergens tussen de bomen flakkerde iets, een lichtje dat weer verdween voordat ik zeker wist of ik het wel echt had gezien.

Waarschijnlijk een boerderij in de verte. Of gewoon mijn verbeelding.

Ik trok de gordijnen dicht, kleepte me uit en kroop onder de deken. Het bed was hard, maar niet oncomfortabel.

Buiten huilde de wind en ik dacht aan thuis, aan mijn eigen bed, aan hoe Tim altijd zijn koude voeten tegen mijn benen legde en hoe ik dan klaagde maar het eigenlijk niet erg vond.

Mijn keel kneep dicht.

Niet doen, zei ik tegen mezelf. Morgen. Morgen mag je huilen als je wilt. Nu gewoon slapen.

Maar terwijl ik daar lag in het donker, in een vreemd bed in een vreemd land, hoorde ik iets. Ver weg, amper hoorbaar boven de wind uit.

Een geluid dat klonk als jammeren. Of als iemand die iets riep.

Ik hield mijn adem in en luisterde, maar het was alweer weg.

Waarschijnlijk een vos. Of de wind die door de bomen joeg.

Ik draaide me om, sloot mijn ogen, en liet de vermoeidheid van de reis me meenemen naar een rusteloze slaap vol dromen die ik me de volgende ochtend niet meer zou herinneren.

Maar het geluid bleef ergens hangen, als een echo die maar niet wilde verstommen.

2.

Ik werd wakker van het licht. Niet het grijze, halfslachtige licht waar ik op had gerekend, maar echt zonlicht dat door de gordijnen priemde en gouden strepen over de houten vloer trok.

Mijn hele lijf deed zeer. Mijn nek zat vast, mijn schouders voelden alsof ik een marathon had gelopen in plaats van slechts een paar uur te reizen met het vliegtuig en de auto, en ergens tussen mijn schouderbladen zat een knoop die maar niet wilde loslaten. Ik kreunde terwijl ik me uitrekte en voelde mijn gewrichten protesteren.

Maar toen ik mijn ogen opendeed en naar het plafond staarde - wit, schoon, onbekend - voelde ik ook iets anders. Iets wat ik niet had verwacht.

Een soort kriebel. Nieuwsgierigheid, misschien. Of gewoon het besef dat ik hier was, ergens helemaal anders, en dat de komende twee weken alleen van mij waren.

Geen nachtdiensten. Geen rooster dat werd omgegooid omdat er weer iemand ziek was. Geen rapportages die om half acht 's ochtends al ingevuld moesten worden. Geen Marieke die vroeg of ik even wilde inspringen omdat ze haar kind moest ophalen. Geen Tim die...

Ik ging rechtop zitten en wreef over mijn gezicht.

Oké. Goed. Niet aan denken.

Ik sloeg de dekens van me af en liep naar het raam. Toen ik de gordijnen opentrok, hapte ik naar adem.

Het bos was enorm. Gisteravond had ik alleen een donkere massa gezien, maar nu kon ik het pas echt zien: een zee van groen die zich uitstrekte tot aan de horizon, met hier en daar een kleuraccent van wilde bloemen.

Tussen de bomen door zag ik een pad kronkelen en smaller worden naarmate het dieper het bos in ging. De lucht was helderder dan ik in maanden had gezien, en de

heuvels in de verte waren bedekt met een waas van ochtendmist.

Ierland.

Ik was echt in Ierland.

Ergens had ik nog steeds het gevoel dat dit niet echt was, dat ik elk moment wakker zou worden in mijn eigen bed met de geluiden van de burens door de muur en het verkeer op straat. Maar hier was het stil. Zo stil dat ik mijn eigen hartslag kon horen.

Een vogel vloog langs het raam - zwart met een witte borst - en verdween tussen de bomen. Ik keek hem na tot hij niet meer te zien was.

Dit land stond bekend om zijn gastvrijheid, had ik gelezen. Om de verhalen die werden verteld in pubs, om de warmte van vreemden die je in hun huis uitnodigen alsof je familie was. Om magie ook, maar dat was natuurlijk gewoon folklore. Verhalen die werden doorverteld omdat ze mooi waren, omdat mensen graag wilden geloven in iets meer dan alleen het alledaagse.

Ik had altijd van verhalen gehouden. Als kind lag ik 's avonds in bed te luisteren naar mijn vader die voorlas uit dikke sprookjesboeken, en later las ik zelf tot diep in de nacht met een zaklamp onder de dekens. Tim had daar nooit iets in gezien. Het is fictie, zei hij dan. Waarom zou je je tijd verspillen aan dingen die niet bestaan?

Ik schudde mijn hoofd en draaide me om.

Douchen. Aankleden. Ontbijt. Gewoon de dag door komen.

De eetkamer was klein en donker, met zware gordijnen die maar half open waren. Er stond een tafel, gedekt voor één persoon. Síoфра was nergens te bekennen, maar er stond een pot thee dampend op tafel naast een bord met geroosterd brood, boter en jam.

Ik aarzelde in de deuropening. Moest ik op haar wachten?
Of gewoon gaan zitten?

"Ga zitten." Haar stem kwam vanuit de keuken, scherp en zonder omhaal.

Ik schoof de stoel naar achteren - het geluid schraapte luid door de stilte - en ging zitten. De thee was sterk en heet, precies zoals ik hem lekker vond. Ik smeerde boter op het brood en nam een hap. Het smaakte naar thuis, op een vreemde manier. Naar zaterdagochtend toen ik nog bij mijn ouders woonde en alle tijd had.

Síofra kwam de kamer in met een kan melk. Ze zette hem op tafel zonder me aan te kijken.

"Goed geslapen?" vroeg ik, vooral om de stilte te doorbreken.

"Gaat wel." Ze schonk melk in mijn thee zonder te vragen of ik dat wilde. "En jij?"

"Ja, prima. Beetje stijf, maar dat komt door de reis."

Ze knikte, liep naar het raam en trok de gordijnen iets verder open. Het licht viel over haar gezicht en ik zag nu pas hoe oud ze eigenlijk was. Haar huid was gerimpeld als oud papier, haar handen vol leverschade. Maar haar ogen waren helder, bijna te helder.

"Wat ga je vandaag doen?" vroeg ze.

"Ik weet het nog niet precies. Misschien een wandeling maken? Ik zag het bos vanuit mijn kamer en—"

"Het bos is goed." Ze draaide zich naar me om. "Vooral de eerste dagen. Gewoon lopen. Niet te veel denken."

Ik knipperde met mijn ogen. Hoe kon ze...?

"Ik bedoel," begon ik, "het is hier natuurlijk prachtig en—"

"Je hoeft niets uit te leggen." Haar stem was niet onvriendelijk, maar wel definitief. "Iedereen die hier komt, komt om een reden. En die reden heeft meestal met pijn te maken."

Ik staarde naar mijn bord. Mijn keel kneep dicht.

"Dwalen," zei ze. "Gewoon dwalen door het bos. Laat je voeten je brengen waar je moet zijn."

Ik keek op. "Maar... verdwaal ik dan niet?"

Haar mondhoeken krulden een klein beetje omhoog. Het was geen echte glimlach, maar het kwam in de buurt. "In dit bos verdwaal je niet, kind. Dat beloof ik je."

Het was de manier waarop ze het zei - zo zeker, zo absoluut - die me het gevoel gaf dat ze dwars door me heen kon kijken. Alsof ze niet alleen naar Fleur keek die hier zat, maar naar alles wat eronder lag. Het verdriet. De twijfel. De vraag die ik mezelf bleef stellen. Wat is er mis met mij dat hij gewoon weg kon lopen?

Ik nam een slok thee om iets te doen te hebben.

"Dank je," mompelde ik. "Voor het advies."

Ze knikte en liep de kamer uit, haar voetstappen zo zacht dat ik me afvroeg of ze er überhaupt wel waren geweest.

3.

Het pad begon breed en duidelijk, met aan beide kanten hoge varens die wuifden in de wind. Ik had mijn telefoon in mijn zak gestoken - nog steeds geen bereik - en besloten om Siofra's advies op te volgen. Lopen. Niet denken. Gewoon... zijn.

Makkelijker gezegd dan gedaan.

Mijn hoofd was een warboel van gedachten die over elkaar heen buitelden. Tims briefje. Het gesprek met mijn manager drie weken geleden, toen ik voor de zoveelste keer te laat was omdat ik bij mevrouw De Vries was blijven zitten toen ze huilde om haar overleden man. Je moet leren grenzen te stellen, Fleur. Dit is niet houdbaar. De blik op mijn moeders gezicht toen ik vertelde dat Tim weg was. De leegte in de kast waar zijn kleren hadden gehangen. Ik schudde mijn hoofd en forceerde mezelf om naar de bomen te kijken.

Ze waren anders dan de bomen thuis. Ouder, denk ik. Met stammen die gedraaid waren alsof ze zich in slow motion probeerden los te wringen uit de grond. Het mos erop was fluweelzacht groen en rook naar natte aarde en iets zoetigs dat ik niet kon plaatsen.

Hoe verder ik liep, hoe meer het pad zich vernauwde. De bomen groeiden dichter op elkaar, hun takken verweven tot een dak boven mijn hoofd. Het licht veranderde - werd groener, zachter, alsof ik onder water liep.

En het geluid... of eigenlijk het gebrek daaraan.

Geen auto's. Geen stemmen. Alleen het ruisen van bladeren, het kraken van takken onder mijn voeten, en ergens in de verte het tjilpen van een vogel die ik niet herkende.

Ik bleef staan en deed mijn ogen dicht. Ademde in door mijn neus - die geur van aarde en groei en iets wilds - en uit door mijn mond.

Dit was precies wat Tim had gehaat.
Waarom zou je willen wandelen als je ook kunt mountainbiken? Waarom stilstaan als je kunt bewegen? Hij was altijd bezig geweest, altijd op weg naar het volgende avontuur. Het volgende evenement, de volgende uitdaging, de volgende piek om te beklimmen. Letterlijk en figuurlijk. En ik was altijd mee gerend, omdat ik dacht dat dat was wat je hoorde te doen als je van iemand hield. Jezelf aanpassen. Meebewegen. Niet te veel vragen. Maar hier, in dit bos, met niemand om me heen... Ik opende mijn ogen en keek omhoog naar de bomen. Het was kalm hier. Troostend, op een manier die ik niet had verwacht. Alsof het bos tegen me zei: het is oké. Je mag hier gewoon zijn. Je hoeft niets te doen. Ik liep verder, langzamer deze keer. Ik raakte het mos aan, voelde hoe zacht het was. Bukte me om een steen op te pakken die glad was van de regen. Luisterde naar het geluid van water dat ergens in de verte stroomde. Hoelang was het geleden dat ik gewoon... niets had gedaan? Dat ik niet bezig was met mijn werk in de zorg of met Tim of met het invullen van wat iemand anders van me nodig had? Te lang, waarschijnlijk. Ik bleef twee uur in het bos, misschien wel langer. Eerst liep ik een van de paden die zich afsplitste, toen een ander, en weer een ander. Maar SÍofra had gelijk gehad - ik verdwaalde niet. Het was alsof het bos me voorzichtig terugduwde richting de B&B elke keer dat ik te ver afdwaalde. Een omgevallen boom hier, een te steil pad daar. Niets opdringerigs, gewoon een zachte suggestie. Nog niet. Nog niet zo diep. En vreemd genoeg voelde ik me daar niet gefrustreerd door. Alleen maar... veilig.

Toen ik terugkwam bij het huis voelde mijn lijf zwaar maar goed, alsof ik iets had losgelaten zonder dat ik precies wist wat.

Siofra zat op de veranda met een kop thee.

"Genoeg gedwaald voor vandaag?" vroeg ze zonder op te kijken.

"Voor vandaag wel," zei ik, en ik meende het.

4.

Die avond klopte ik op de keukendeur. Síoфра had me niet uitgenodigd, maar ze had ook niet gezegd dat ik weg moest blijven. En na een middag alleen op mijn kamer - lezen, dagdromen, proberen niet aan thuis te denken - had ik behoefte aan een menselijke stem.

"Kom binnen," riep ze.

De keuken was warm en rook naar uien en iets hartigs dat in een grote pan op het fornuis stond te pruttelen. Síoфра stond bij het aanrecht, haar handen bedekt met meel.

"Ik vroeg me af..." begon ik, en toen voelde ik me ineens dom. "Sorry, ik wilde niet storen."

"Je stoort niet." Ze veegde haar handen af aan een theedoek en gebaarde naar de tafel. "Ga zitten. De stoof is bijna klaar."

"Oh, ik wilde niet—"

"Je moet eten. Ik ook. Dus waarom niet samen?" Haar toon liet geen ruimte voor discussie.

Ik ging zitten en keek toe terwijl ze twee kommen vulde met een dikke, bruine stoof die rook naar thuis en troost.

Ze zette er een mand brood bij en schoof een kom naar me toe.

"Eet," zei ze.

Het smaakte beter dan alles wat ik de afgelopen maanden had gegeten. Ik at langzaam, genietend van elke hap, en probeerde niet te gretig over te komen.

"Hoe lang doe je dit al?" vroeg ik na een tijdje. "De B&B, bedoel ik."

"Lang." Ze doopte haar brood in de stoof. "Het is van mijn moeder geweest, en daarvoor van haar moeder.

Generaties lang."

"Dat is bijzonder. Dat het in de familie blijft."

Ze haalde haar schouders op. "Het hoort hier. Het huis, het land, het bos. Het is altijd van ons geweest."

"Heb je... kinderen? Die het ooit overnemen?"

Even dacht ik dat ze niet zou antwoorden. Ze keek naar haar kom, haar gezicht ondoorgroendelijk.

"Nee," zei ze toen. "Geen kinderen. Dat was me niet gegund."

Er lag iets in haar stem - geen verdriet, maar wel aanvaarding. Alsof ze vrede had gesloten met iets wat pijn had gedaan.

"Het spijt me," zei ik zacht.

"Het is zoals het is." Ze keek me aan, haar ogen scherp.

"En jij? Kinderen gewild?"

Ik verslikte me bijna in mijn brood. "Ik... ik weet het niet. Misschien ooit. Maar nu..."

"Nu ben je alleen."

Het was geen vraag.

Ik knikte, niet in staat om iets te zeggen.

Síofra reikte over de tafel en legde heel even haar hand op de mijne. Haar huid was droog en warm en het gebaar was zo onverwacht dat ik tranen in mijn ogen voelde prikken.

"Alleen zijn is niet hetzelfde als eenzaam zijn," zei ze. "Dat leer je hier wel."

We aten verder in stilte, maar het was een prettige stilte.

Het soort stilte waarin je niet hoeft te praten om begrepen te worden.

Toen we klaar waren en ik opstond om te helpen met afwassen, schudde ze haar hoofd.

"Ga maar. Je ziet er moe uit."

"Dank je. Voor het eten. En voor..." Ik wist niet hoe ik het moest zeggen. Voor het zien van wat er werkelijk in mij leefde. Voor het niet vragen van dingen die ik toch niet kon beantwoorden.

"Ga morgen weer het bos in," zei ze terwijl ze onze kommen oppakte. "Dieper deze keer. Er zijn kaarten, maar die heb je niet nodig."

"Weet je het zeker? Ik wil niet—"

"Je verdwaalt niet." Ze draaide zich om en keek me aan met die doordringende blik van haar. "Dat heb ik je toch beloofd? Het bos weet waar je heen moet."

Het was een vreemde manier om het te zeggen - het bos weet - alsof het bos iets levends was, iets met een wil.

Maar ik knikte. "Oké. Dan ga ik morgen dieper."

"Goed." Er speelde iets om haar lippen, bijna een soort grimmige trek. Het verdween net zo snel als het gekomen was, waardoor ik het van me afschudde. "Slaap lekker, Fleur."

Ik wenste Siofra een fijne avond, en liep naar mijn kamer.

Die nacht lag ik in bed met de gordijnen open, starend naar het donkere bos. De maan was bijna vol en wierp zilverachtig licht over de bomen. Het leek alsof ze bewogen, ook al was er geen wind.

Ergens diep in het bos hoorde ik weer dat geluid. Dat jammeren, of roepen, of wat het ook was. Harder deze keer. Duidelijker.

Maar in plaats van bang te zijn, voelde ik me nieuwsgierig. Wat was er daarbuiten? Wat wilde het bos me laten zien? Ik draaide me om, trok de dekens op tot aan mijn kin, en sloot mijn ogen.

Morgen zou ik het ontdekken.

Morgen zou ik dieper gaan.

5.

Het ontbijt was hetzelfde als de dag ervoor - thee, geroosterd brood, boter en jam - maar de sfeer voelde anders. Lichter, misschien. Of misschien lag het aan mij. Ik had goed geslapen. Beter dan in weken. Geen dromen over de lege plek in bed, geen wakker schrikken om drie uur 's nachts met mijn hart in mijn keel. Gewoon diepe, zwarte slaap, en toen ik wakker werd had ik zin om op te staan.

Siofra zat al aan tafel toen ik beneden kwam. Ze schonk thee in zonder te vragen of ik al wilde, haar bewegingen precies en efficiënt.

"Goedemorgen," zei ik.

"Morgen." Ze schoof de melk naar me toe. "Goed geslapen?"

"Heel goed, eigenlijk."

"Dat is het bos." Ze zei het alsof het een feit was, geen mening. "Het laat je slapen als je het nodig hebt."

Ik glimlachte terwijl ik boter op mijn brood smeerde. "Of misschien ben ik gewoon moe van de reis."

Ze haalde haar schouders op, maar er speelde iets om haar mondhoeken. Bijna plagerig.

We aten in stilte. Het was prettig. Gewoon zitten met iemand zonder dat er verwachtingen waren, zonder dat ik het gevoel had dat ik moest praten of grappig moest zijn of interessant.

"Ik ga vandaag verder het bos in," zei ik na een tijdje.

"Zoals je zei."

Siofra knikte. "Goed."

"Is er iets wat ik moet weten? Gevaarlijke plekken of—"

"Nee." Ze keek me aan met die doordringende blik van haar. "Luister gewoon naar het bos. Het zal je leiden."

Daar was het weer, die vreemde manier van praten alsof het bos iets was met bedoelingen en een wil. Maar ik vroeg

niet door. Ik begon te leren dat Síoфра de dingen zei zoals ze ze bedoelde, en dat vragen stellen alleen maar meer raadselachtige antwoorden opleverde.

Na een tijdje stond ze op en begon af te ruimen.

Ik dronk mijn thee op. "Dank je. Voor het ontbijt," zei ik, toen ze weer terugkwam in de kamer en ik aanstalten maakte om naar boven te gaan.

"Fleur." Haar stem hield me tegen bij de deur.

Ik draaide me om.

Ze stond bij het raam, haar rug naar me toe, haar handen gevouwen achter haar rug. "Ik zie je binnenkort weer."

Ik fronste. "Ik kom vanavond toch gewoon terug?"

Ze draaide zich niet om.

"Dan... zie ik je vanavond?"

Even was het stil. Toen knikte ze, zo licht dat ik het bijna miste. "Ga maar. Het bos wacht."

Ik bleef nog even staan, wachtend op meer uitleg, maar die kwam niet. Síoфра bleef gewoon bij het raam staan, haar blik gericht op de bomen in de verte.

Vreemd.

Maar terwijl ik de trap opliep naar mijn kamer om mijn jas te pakken, liet ik het los. Mijn brein had de neiging om overal betekenis achter te zoeken, patronen te zien waar die er misschien niet waren. Je analyseert te veel, had Tim altijd gezegd. Voor één keer had hij misschien gelijk gehad.

Síoфра was gewoon een oudere vrouw die alleen woonde en een beetje excentriek was. Niet alles hoefde een diepere betekenis te hebben.

Toch?